

Кога ни е налитала бѣда,
 Къмъ васъ сме дигали очи си ний.
 Отъ тие тука живъ е не единъ,
 Кого баша ви, старий господинъ,
 Отъ огнейца треска е спасилъ;
 Той чумата отъ нашия край е прокудилъ.
 Тогава вие, момъкъ младъ,
 Щомъ чуехте, че има нѣкъдѣ болнавъ,
 Отивахте. Измрѣ безбройно свѣтъ!
 Но вие всѣкога си бѣхте здравъ.
 Прѣтеглили сте испытанья много —
 Но кой помага, помощъ му отъ Бога.

ВСИЧКИ.

Да бже дълго здравъ и якъ,
 Така за да помага пакъ!

ФАУСТЪ.

Паднете вий прѣдъ оногова, горѣ тамъ,
 Той учи ни на помощъ и помага самъ.

(Отива си съ Вагнера)

ВАГНЕРЪ.

Какво изпитвашъ ти, мждрецо мой,
 Кога народътъ тѣй те обожава?
 За свойтъ дарби който получава
 Таквазъ награда, прѣблаженъ е той;
 Бащата те показва на сина,
 И всѣки пита, тика се, прѣпира,
 Нѣмѣ гуслата, хорото спира,
 Вървишь, оттеглятъ ти се на страна,
 Хвърчжтъ имъ шапки на възбогъ,
 Ощъ малко — нѣкой се въ праха увира,
 Като да иде нѣкой богъ.